

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia

zmieniające rozporządzenie – Regulamin urzędowania sądów powszechnych

Na podstawie art. 41 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 r. – Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. Nr 38, poz. 249, z 2009 r. Nr 224, poz. 1806, z 2010 r. Nr 40, poz. 232 oraz z 2012 r. poz. 48) wprowadza się następujące zmiany:

1) po § 329j dodaje się rozdział 4b w brzmieniu:

„Rozdział 4b

Współpraca sądów z krajowymi punktami kontaktowymi Europejskiej Sieci Sądowej i przedstawicielem krajowym w Eurojuście

§ 329k. Sąd może się zwrócić do właściwego krajowego punktu kontaktowego Europejskiej Sieci Sądowej o udzielenie informacji mających na celu ułatwienie współpracy w sprawach karnych z właściwym organem państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub innego państwa, w którym ustanowiono punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej, w szczególności:

- 1) o informację o prawie i praktyce tego państwa;
- 2) o ustalenie w tym państwie organu właściwego do wykonania wniosku o pomoc prawną lub o udzielenie informacji dotyczącej stanu realizacji takiego wniosku;

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 154, poz. 1787, z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, Nr 213, poz. 1802 i Nr 240, poz. 2052, z 2003 r. Nr 188, poz. 1838 i Nr 228, poz. 2256, z 2004 r. Nr 34, poz. 304, Nr 130, poz. 1376, Nr 185, poz. 1907 i Nr 273, poz. 2702 i 2703, z 2005 r. Nr 13, poz. 98, Nr 131, poz. 1102, Nr 167, poz. 1398, Nr 169, poz. 1410, 1413 i 1417, Nr 178, poz. 1479 i Nr 249, poz. 2104, z 2006 r. Nr 144, poz. 1044 i Nr 218, poz. 1592, z 2007 r. Nr 25, poz. 162, Nr 64, poz. 433, Nr 73, poz. 484, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 136, poz. 959, Nr 138, poz. 976, Nr 204, poz. 1482 i Nr 230, poz. 1698, z 2008 r. Nr 223, poz. 1457, Nr 228, poz. 1507 i Nr 234, poz. 1571, z 2009 r. Nr 1, poz. 4, Nr 9, poz. 57, Nr 26, poz. 156 i 157, Nr 56, poz. 459, Nr 157, poz. 1241, Nr 178, poz. 1375, Nr 219, poz. 1706 i Nr 223, poz. 1777, z 2010 r. Nr 182, poz. 1228, Nr 205, poz. 1364 i Nr 229, poz. 1503, z 2011 r. Nr 109, poz. 627, Nr 126, poz. 714 i Nr 203, poz. 1192 oraz z 2012 r. poz. 637 i poz. 672

3) o ustalenie w tym państwie organu właściwego do wykonania europejskiego nakazu aresztowania lub innego orzeczenia podlegającego wzajemnemu uznawaniu lub o udzielenie informacji dotyczącej stanu realizacji tego nakazu lub orzeczenia.

§ 329l. Sąd występuje o udzielenie informacji, o których mowa w §329k do krajowego punktu kontaktowego Europejskiej Sieci Sądowej usytuowanego w Ministerstwie Sprawiedliwości lub krajowych punktów kontaktowych utworzonych w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury.

§ 329m. Na wniosek krajowego punktu kontaktowego Europejskiej Sieci Sądowej sąd udziela informacji, o których mowa w § 329k.

§ 329n. Sąd może się zwrócić do przedstawiciela krajowego w Eurojuście o udzielenie informacji lub o pomoc w sprawach należących do kompetencji Eurojustu, w których Rzeczpospolita Polska posiada jurysdykcję lub jest państwem bezpośrednio zaangażowanym, w szczególności:

- 1) o pomoc w ustaleniu organu właściwego w państwie członkowskim Unii Europejskiej do wykonania wniosków o pomoc prawną, europejskich nakazów aresztowania oraz innych orzeczeń podlegających wzajemnemu uznawaniu, a nadto o koordynowanie, monitorowanie i ułatwianie ich wykonania, w tym poprzez pośredniczenie w kontaktach między sądem, a właściwym organem państw członkowskich Unii Europejskiej;
- 2) o koordynowanie wykonywania innych działań prowadzonych lub nadzorowanych przez sąd z działaniami właściwych organów państw członkowskich Unii Europejskiej.

§ 329o. 1. W przypadku wystąpienia przez przedstawiciela krajowego w Eurojuście sąd udziela informacji koniecznych do wykonywania zadań Eurojustu.

2. Odmawiając załatwienia wniosku lub wystąpienia Eurojustu sąd wskazuje przyczyny odmowy, chyba że mogłoby to naruszać bezpieczeństwo Rzeczypospolitej Polskiej lub zagrażać bezpieczeństwu osoby.

§ 329p. 1. Sąd przekazuje przedstawicielowi krajowemu w Eurojuście następujące informacje, o ile nie zostały one przekazane w postępowaniu przygotowawczym:

- 1) o postępowaniu w sprawie o przestępstwo bezpośrednio dotyczące co najmniej trzech państw członkowskich Unii Europejskiej, w której wnioski o udzielenie międzynarodowej

pomocy prawnej lub o wykonanie orzeczenia podlegającego wzajemnemu uznawaniu zostały przekazane do co najmniej dwóch państw członkowskich Unii Europejskiej, jeżeli:

a) przedmiotem postępowania jest czyn zagrożony karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 5 lat, będący przestępstwem:

- fałszowania oraz obrotu fałszywymi pieniędzmi lub innymi środkami płatniczymi,
- handlu ludźmi,
- łapownictwa i płatnej protekcji,
- na szkodę interesów finansowych Unii Europejskiej,
- nielegalnego obrotu bronią palną, amunicją lub ich istotnymi częściami,
- nielegalnego wytwarzania, przetwarzania, przemytu środków odurzających, prekursorów, środków zastępczych lub substancji psychotropowych lub obrotu nimi,
- o charakterze terrorystycznym,
- przeciwko ochronie danych gromadzonych, przechowywanych, przetwarzanych lub przekazywanych w systemie informatycznym,
- przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego,
- udziału w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego,
- wprowadzania do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł,

b) z materiału dowodowego wynika, że przestępstwo może spowodować poważne skutki transgraniczne, skutki dla Unii Europejskiej lub dotyczyć innych państw członkowskich Unii Europejskiej niż te, które są bezpośrednio zaangażowane;

2) o sprawach, w których może wystąpić kolizja jurysdykcji;

3) o sprawach, w których powtarzają się trudności z wykonywaniem wniosków o udzielenie międzynarodowej pomocy prawnej, wykonaniem europejskiego nakazu aresztowania lub innego orzeczenia podlegającego wzajemnemu uznawaniu.

2. Przekazując informacje, o których mowa w ust. 1 sąd wskazuje:

1) w przypadku określonym w ust. 1 pkt 1:

a) przedmiot postępowania,

b) imię, nazwisko, datę urodzenia, zajęcie, miejsce zamieszkania oskarżonego i jego numer PESEL, o ile go posiada,

c) imię, nazwisko, datę urodzenia, zajęcie, miejsce zamieszkania pokrzywdzonego i jego numer PESEL, o ile go posiada,

d) zaangażowane państwa członkowskie,

- e) krótki opis przestępstwa i jego kwalifikację prawną,
 - f) informacje o skierowanych wnioskach o międzynarodową pomoc prawną, ich zakresie i o stanie ich realizacji,
 - g) w przypadku postępowań o przestępstwa o charakterze terrorystycznym - dodatkowo informacje o treści prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie karne oraz ewentualnych powiązaniach z innymi postępowaniami karnymi;
- 2) w przypadku określonym w ust. 1 pkt 3:
- a) państwa członkowskie, pomiędzy którymi może wystąpić kolizja jurysdykcji,
 - b) przedmiot postępowania,
 - c) imię, nazwisko, datę urodzenia, zajęcie, miejsce zamieszkania oskarżonego i jego numer PESEL, o ile go posiada,
 - d) imię, nazwisko, datę urodzenia, zajęcie, miejsce zamieszkania pokrzywdzonego i jego numer PESEL, o ile go posiada,
 - e) krótki opis przestępstwa i jego kwalifikację prawną.”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

UZASADNIENIE

Konieczność wydania rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości *zmieniającego rozporządzenie - Regulamin urzędowania sądów powszechnych* w trybie art. 41 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – *Prawo o ustroju sądów powszechnych* stanowi konsekwencję wykonania obowiązku implementowania do systemu prawa polskiego w zakresie działalności sądów powszechnych:

- 1) decyzji Rady 2008/976/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w *sprawie Europejskiej Sieci Sądowej* (dalej zwana: *decyzją ESS*);
- 2) decyzji Rady 2002/187/WSiSW z dnia 28 lutego 2002 r. *ustanawiającej Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością* (dalej zwana: *decyzją Eurojust*), w kształcie zmienionym decyzją Rady 2009/426/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w *sprawie wzmocnienia Eurojustu i w sprawie zmiany decyzji 2002/187/WSiSW ustanawiającej Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością*.

Prawidłowość wdrożenia wskazanych decyzji będzie przedmiotem oceny w ramach VI Rundy Wzajemnych Ewaluacji dotyczącej implementacji i funkcjonowania decyzji o ESS i decyzji o Eurojust w kwietniu 2013 r.

W stosunku do działalności powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury wskazane decyzje zostały implementowane na mocy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 kwietnia 2012 r. w *sprawie sposobu realizacji zadań związanych ze współpracą powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury z organizacjami międzynarodowymi lub ponadnarodowymi działającymi na podstawie umów międzynarodowych* (Dz.U. poz. 530). Rozporządzenie to zostało wydane w oparciu o delegację zawartą w art. 18 ust. 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. *o prokuraturze* (Dz. U. z 2011 r. Nr 270, poz.1599 i Nr 240, poz.1430), z związku z czym jego zakres przedmiotowy musiał być ograniczony wyłącznie do zagadnień związanych ze współpracą międzynarodową powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, nie zaś sądów powszechnych.

Na mocy powołanego rozporządzenia w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury utworzono punkty kontaktowe służące współpracy i wymianie informacji pomiędzy właściwymi organami krajowymi Rzeczypospolitej Polskiej i państw członkowskich Unii Europejskiej. W wykonaniu § 7 rozporządzenia Prokurator Generalny wydał zarządzenie nr 51/12 z dnia 27 lipca 2012 r. w *sprawie utworzenia punktów kontaktowych i wyznaczenia krajowych korespondentów w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury oraz określenia ich zadań*, na mocy którego utworzono w

powszechnych jednostkach prokuratury punkty kontaktowe Europejskiej Sieci Sądowej (dalej zwanej: ESS) i wyznaczył krajowego korespondenta Sieci. Na mocy zarządzenia wyznaczono również krajowego korespondenta Eurojustu i krajowego korespondenta Eurojustu do spraw terroryzmu, oznaczając ich zadania.

Niniejsze rozporządzenie wdraża przepisy decyzji ESS i decyzji Eurojust w odniesieniu do działalności sądów powszechnych, stanowiąc jednocześnie akt prawny o charakterze komplementarnym wobec powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 kwietnia 2012 r. W praktyce współpraca sądów powszechnych z ESS i Eurojustem funkcjonuje już obecnie, natomiast rozporządzenie nadaje jej formalne ramy prawne, sankcjonując większość aktualnie istniejących rozwiązań. Ponadto rozporządzenie uzupełnia aktualnie obowiązujące regulacje dotyczące współpracy sądów z ESS (art. 589g § 8 kpk, 611fa § 6 kpk, 611fn § 8 kpk, 611t § 9 kpk i 611u § 7 kpk), które obejmują jedynie przypadki występowania przez sądy do właściwych jednostek organizacyjnych ESS w razie trudności w ustaleniu właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia.

Rozporządzenie kompleksowo reguluje porządek czynności sądów w sprawach karnych poprzez określenie zasad współpracy sądów z krajowymi punktami kontaktowymi Europejskiej Sieci Sądowej i przedstawicielem krajowym w Eurojuście, która opiera się w szczególności na ich wzajemnej wymianie informacji.

Rozporządzenie utrzymuje aktualnie funkcjonujący system ESS, tj. punkty kontaktowe usytuowane w Ministerstwie Sprawiedliwości, w okręgach poszczególnych prokuratur apelacyjnych i w Prokuraturze Generalnej. Obecnie w Polsce istnieje 15 punktów kontaktowych ESS: 2 punkty kontaktowe są usytuowane w Ministerstwie Sprawiedliwości (na podstawie § 22 pkt 5 Regulaminu Organizacyjnego MS z dnia 29 lutego 2012 r.), a 11 punktów - w okręgach wszystkich prokuratur apelacyjnych. W strukturze organizacyjnej Prokuratury Generalnej funkcjonują 2 punkty kontaktowe, z tym że jeden z nich pełni również funkcję korespondenta krajowego ESS.

System ten należy uznać za rozwiązanie optymalne, które powinno być nadal wykorzystywane, przy czym sądy powinny mieć możliwość korzystania z pomocy nie tylko z dwóch punktów kontaktowych usytuowanych w Ministerstwie Sprawiedliwości, ale również krajowych punktów kontaktowych ESS utworzonych w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury. W § 329l rozporządzenie daje więc sądowi możliwość samodzielnego zadecydowania w konkretnej sprawie, czy stosowne informacje chce uzyskać od krajowego punktu kontaktowego ESS usytuowanego w Ministerstwie Sprawiedliwości,

czy od punktów kontaktowych funkcjonujących w okręgach prokuratur apelacyjnych, czy w Prokuraturze Generalnej.

Rozporządzenie w § 329k uprawnia sądy do wystąpienia do właściwego punktu kontaktowego ESS o udzielenie informacji mających na celu ułatwienie współpracy w sprawach karnych z właściwym organem państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub innego państwa, w którym ustanowiono punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej. Działaniem Europejskiej Sieci Sądowej są bowiem objęte nie tylko punkty kontaktowe Sieci w państwach członkowskich Unii Europejskiej, ale również punkty kontaktowe wyznaczone w państwach trzecich (Szwajcarii, Norwegii, Chorwacji, Turcji, Lichtensteinie i Islandii).

W § 329m rozporządzenie stanowi, iż sąd udziela informacji wymienionych w § 329k w przypadku wystąpienia o takie informacje przez właściwy krajowy punkt kontaktowy ESS.

W zakresie odnoszącym się do wdrożenia decyzji Eurojust niniejsze rozporządzenie określa w § 329n - § 329p zasady współpracy sądów z przedstawicielem krajowym w Eurojuście, która w praktyce już funkcjonuje.

Wskazane w § 329n uprawnienia sądu do zwrócenia się do przedstawiciela krajowego Eurojustu o udzielenie informacji lub o pomoc w sprawach należących do kompetencji Eurojustu pozostają spójne z zakresem zadań przedstawiciela krajowego w Eurojuście wymienionych w § 11 pkt 1, 2 i 4 rozporządzenia z dnia 30 kwietnia 2012 r.

§ 329o rozporządzenia reguluje kwestię udzielania przez sąd informacji koniecznych do wykonywania zadań Eurojustu w przypadku, gdy o te informacje wystąpi przedstawiciel krajowy w Eurojuście oraz zasady postępowania w sytuacji odmowy uwzględnienia wniosku lub wystąpienia Eurojustu. Przepisy te pozostają spójne z § 11 pkt 3 i § 17 rozporządzenia z dnia 30 kwietnia 2012 r., a obowiązek wprowadzenia tych unormowań wynika wprost z art. 13 ust. 1, ust. 3 i ust. 8 decyzji Eurojust.

Rozporządzenie w § 329p normuje zaś zagadnienie obligatoryjnego przekazywania przedstawicielowi krajowemu w Eurojuście przez sądy informacji, których katalog wynika wprost z art. 13 ust. 6 i 7 decyzji Eurojust. Ze wskazanego katalogu wynika, że takie informacje będą dotyczyły spraw zawiłych ze względu na liczne elementy transgraniczne, które mogą znaleźć się w kręgu zainteresowania Eurojustu. Z uwagi na charakter tych spraw wydaje się, że większość informacji będzie przekazywana przez prokuraturę na etapie postępowania przygotowawczego - w trybie § 15 rozporządzenia z dnia 30 kwietnia 2012 r. Mając na względzie, iż w myśl powołanych przepisów prokuratorzy apelacyjni są zobowiązani do przedstawiania wskazanych informacji na etapie postępowania przygotowawczego (przy czym przekazują je do Prokuratury Generalnej, która następnie

przekazuje je przedstawicielowi krajowemu w Eurojuście), sądy przekazują informacje wymienione w § 329p przedstawicielowi krajowemu bezpośrednio i bez zbędnej zwłoki, gdy z akt postępowania przygotowawczego wynika, że nie zostały one przekazane w toku śledztwa.

Rozporządzenie jest zgodne z prawem Unii Europejskiej, a w szczególności z:

- 1) decyzją Rady 2008/97 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie *Europejskiej Sieci Sądowej*;
- 2) decyzją Rady 2002/187/WSiSW z dnia 28 lutego 2002 r. *ustanawiającą Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością* w kształcie zmienionym decyzją Rady 2009/426/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie *wzmocnienia Eurojustu i w sprawie zmiany decyzji 2002/187/WSiSW ustanawiającej Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością*.

Rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie *sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych* (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt rozporządzenia nie wymaga zaopiniowania, dokonania konsultacji albo uzgodnienia z właściwymi instytucjami i organami Unii Europejskiej lub Europejskim Bankiem Centralnym.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływało rozporządzenie.

Wejście w życie rozporządzenia będzie miało wpływ na funkcjonowanie sądów i prokuratorów. W praktyce współpraca sądów zarówno z krajowymi punktami kontaktowymi Europejskiej Sieci Sądowej, jak i przedstawicielem krajowym w Eurojuście już funkcjonuje, natomiast rozporządzenie nadaje jej formalne ramy prawne, sankcjonując większość obecnie istniejących rozwiązań.

2. Wyniki konsultacji społecznych.

Projekt rozporządzenia przedstawiono Krajowej Radzie Sądownictwa celem zaopiniowania w trybie art. 41 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – *Prawo o ustroju sądów powszechnych*. Projekt skonsultowano również z Sądem Najwyższym, Prokuratorem Generalnym, Krajową Radą Prokuratury, sądami i prokuraturami.

Krajowa Rada Sądownictwa i Krajowa Rada Prokuratury nie zgłosiły żadnych uwag do treści projektu.

Sąd Najwyższy wskazał, iż wydaje się celowe zdefiniowanie w projektowanym rozporządzeniu pojęć „Europejska Sieć Sądowa” i „Eurojust” poprzez odesłanie do implementowanych aktów prawa Unii Europejskiej, podobnie jak uczyniono to w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 kwietnia 2012 r. w *sprawie sposobu realizacji zadań związanych ze współpracą powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury z organizacjami międzynarodowymi lub ponadnarodowymi działającymi na podstawie umów międzynarodowych*. Uwaga ta nie została uwzględniona. Definicje ESS i Eurojustu funkcjonują już obecnie w porządku prawnym na mocy przywołanego rozporządzenia z dnia 30 kwietnia 2012 r., dlatego nie ma potrzeby ponownej regulacji tych pojęć w projektowanym rozporządzeniu.

Prokurator Generalny zgłosił uwagę dotyczącą proponowanego brzmienia § 329m, który w stosunku do projektowanego § 329k zawęża zakres informacji udzielanych przez sąd na wniosek krajowego punktu kontaktowego Europejskiej Sieci Sądowej do informacji wyszczególnionych w § 329k pkt 2 i 3. Podzielono argumentację Prokuratora Generalnego, iż informacja o praktyce stosowania określonych instrumentów współpracy międzynarodowej przez krajowe organy sądowe, niekiedy różniące się w zależności od rejonu kraju, może stanowić istotny element zapytania zagranicznego punktu kontaktowego ESS. Z tego względu zmodyfikowano projektowane brzmienie § 329 m. Zakres informacji udzielanych przez sąd

na wniosek krajowego punktu kontaktowego ESS ma być analogiczny wobec określonego w § 329k zakresu informacji udzielanych sądowi przez właściwy krajowy punkt kontaktowy ESS.

Uwzględniono uwagi natury redakcyjnej zgłoszone przez Prokuraturę Apelacyjną w Lublinie i w § 329p ust. 2 pkt 1b i pkt 2c pojęcie „podejrzanego” zamieniono pojęciem „oskarżonego” z uwagi na to, że przepis § 329p odnosi się do sądowego etapu postępowania karnego.

Prokuratura Okręgowa w Toruniu za pośrednictwem Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku wskazała, iż nie ma obecnie przeszkód technicznych, ani kadrowych do utworzenia krajowych punktów kontaktowych ESS w sądach apelacyjnych i ich okręgach. W odniesieniu do tego zastrzeżenia należy stwierdzić, iż ewentualne utworzenie systemu krajowych punktów kontaktowych ESS w sądownictwie powszechnym prowadziłyby de facto do zdublowania liczby punktów kontaktowych ESS w Polsce i dodatkowego obciążenia finansowego sądów związanego z powierzeniem zadań punktów poszczególnym sędziom w ramach okręgów apelacyjnych, co przy stosunkowo niewielkim wpływie spraw nie znajduje uzasadnienia (w 2010 r. polskie punkty kontaktowe ESS w roku 2010 udzieliły asysty polskim organom w 111 sprawach, a organom zagranicznym udzielono pomocy w 80 sprawach; w 2011 r. odpowiednio w 179 i 107 sprawach). Należy też odnotować, że zarówno Krajowa Rada Sądownictwa, Sąd Najwyższy, jak i Prokurator Generalny oraz Krajowa Rada Prokuratury nie zgłosili jakichkolwiek zastrzeżeń, bądź uwag dotyczących utrzymania aktualnie funkcjonującego systemu punktów kontaktowych ESS.

Nie podzielono wątpliwości Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie, zgłoszonej za pośrednictwem Wiceprezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie, a dotyczącej podstawy prawnej projektowanego rozporządzenia, które według wnoszącego uwagi powinno zostać wydane w oparciu o odrębną delegację ustawową.

Art. 41 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – *Prawo o ustroju sądów powszechnych* stanowi podstawę do wydania regulaminu wewnętrznego urzędowania sądów powszechnych określającego m.in. porządek czynności w sądach. Projektowane rozporządzenie wprowadza nowy rozdział (4b) do Działu V rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 r. – *Regulaminu urzędowania sądów powszechnych* „Czynności w sprawach karnych o przestępstwa i wykroczenia”, w którym uregulowane są m.in. „Postępowanie w sprawach europejskiego nakazu aresztowania i poszukiwań międzynarodowych” (Rozdział 4) oraz „Dostęp do danych Systemu Informacyjnego Schengen” (Rozdział 4a).

Przepisy Rozdziału 4 i 4a Działu V *Regulaminu urzędowania sądów powszechnych* zostały ustanowione na mocy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 marca 2010 r. *zmieniającego rozporządzenie - Regulamin urzędowania sądów powszechnych* (Dz. U. Nr 40, poz. 232). Rozporządzenie to zostało wydane również w oparciu o przepis art. 41 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – *Prawo o ustroju sądów powszechnych* i miało na celu implementację przepisów prawa Unii Europejskiej, sprowadzając się do ustanowienia zasad postępowania w sprawach ENA i poszukiwań międzynarodowych, w połączeniu z określeniem zasad dostępu do danych SIS.

Projektowane rozporządzenie, podobnie jak rozporządzenie z dnia 4 marca 2010 r., ma na celu uregulowanie porządku czynności sądów w sprawach karnych poprzez określenie zasad współpracy sądów z krajowymi punktami kontaktowymi Europejskiej Sieci Sądowej i przedstawicielem krajowym w Eurojuście. Współpraca ta jest dokonywana na poziomie krajowym, a nie międzynarodowym (jak w przypadku prokuratur – *vide*: rozporządzenie z dnia 30 kwietnia 2012 r.). Tym samym podstawa prawna rozporządzenia nie może budzić wątpliwości. Odnotować należy, że również Krajowa Rada Sądownictwa, która opiniowała projekt w trybie art. 41 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – *Prawo o ustroju sądów powszechnych*, nie zgłosiła żadnych zastrzeżeń odnośnie podstawy prawnej projektowanego rozporządzenia.

3. Wpływ rozporządzenia na sektor finansów publicznych, rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i rozwój regionalny.

Wejście rozporządzenia w życie nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa w części 15 „Sądy powszechne” i w części 37 „Sprawiedliwość”. Pozostanie również bez wpływu na budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Rozporządzenie nie spowoduje także skutków na rynku pracy i pozostanie bez wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw. Nie wpłynie również na sytuację i rozwój regionalny.

4. Zainteresowanie pracami nad projektem.

Projekt rozporządzenia został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.).

